

FEHÉR MEDVE

1.

A villamosok egyenletes éneke a kanyarokban meditációs zene. Szalad a villamos, reggel van, siet. Az egyenes szakaszhoz érve örülten gyorsul, az ablakon át az előző kocsit nézve, mintha mindjárt felborulna. Szinte hihetetlen, hogy onnan nézve viszont éppen te zötykölődsz ennyire veszettül, miközben alig érzel belőle valamit, csak a darabos karcolást, és a keresztvező-dések göröngyeit. Mély fékezések és gyorsítások minden reggel.

2.

A megálló teli emberrel. Eddig nyugalom volt, egy fél utcányit sétáltak, most viszont a Down-szindrómások könnyedén képesek elvegyülni a várakozók tömegében. A fejük sem látszik ki a magas környezetből. A kísérők folyton szemmel tartják őket. Senki ne kóboroljon el. Picit előrefurakodnak, elnézést, mondják mindenfelé, csak hogy ne roskadjon rájuk a magas embertömeg. Zakatol a villamos, ahogy beér a megállóba, nincs sok idő felszállni, sípol az ajtó, majd záródik.

3.

A villamos az út legtrükkösebb része. Heten vannak a két gondozóra, három pár és egy magas magányos. A közeli cukorkagyárba mennek dolgozni, de a villamoson képesek elkószálni. Mind a biztonságot keresik. Egyik csak ablak mellett tud utazni, másik csak akkor, ha fogózkodik, van, aki csak egyedül szeret ülni, van, aki nem is tud állva. Mind középkorúak. A belefáradt gondozó fáradtan nézelődik. Most is idegesen pillant végig a rábízottakon, hogy mindenki a helyén legyen. Egyre kevésbé érzi magában az erőt, hogy folyamatosan figyeljen, hogy mindig ott legyen, csak valami bajt ne csináljanak, mondja mindig magában, csak ne maradjon el senki, mert nem lesz ereje begyűjteni. A magányos megint elkószált. Most nincs türelme utána menni. Csak néhány megálló, néha örökkévalóság. A jókedvű csitítgatja a hangos párt. Még fiatal és lelkes, gondolja a belefáradt, ha nem azon aggódik, hogy mi lesz velük, ha már nem jönnek újak. Az emberek félnek tőlük. A belefáradtat az is zavarja, hogy az emberek úgy tekintenek a gyerekekre, mint valami fertőzőkre. Ha felszállnak a villamosra, sokan a

másik végébe futnak. Egyszer látta, ahogy egy férfi az érkezésük után a következő megállóban leszállt, majd előrefutott és felslisszant a következő kocsiba, és az üvegen át úgy nézett vissza, mintha romlott halat reggelizett volna.

4.

A belefáradtnak a sok szabadkozásból is elege van. Bocsánat, nem csinál semmit, bocsánat, muszáj kapaszkodnia, ne haragudjon, le kell ülnie, nem érzi biztonságban magát, elnézést így, köszönöm úgy. Most mindenki leült, a magányost sehol nem látja. A jókedvűre néz, már szavak nélkül megértik egymást. Ott van hátrább, inti, végül csak leült. Csak ne maradjon rajta.

5.

A magányos nem találja magát. Leül, feláll, kicsit hátrébb megy a többiekhez, majd vissza. Ismét leül. A villamos valahogy mindig kikökkenti az életéből. A többiekre néz, mindenki párban, ő egyedül. A kocsit meg tele szép nőkkel. Félnak tőle. De van, aki rámosolyog. Nem tudja kifejezni, mi van benne, nem tudja megfogalmazni, csak valami mélyről jövő pezsgést érez, és fájdalmat, minden áldott reggel a villamoson. Azt nem tudja megfogalmazni, hogy szerelmes ő, minden nőbe. Látja a társait, ahogy ölelik egymást, és nézi a nőket, akiket ölelne. Az óvónőktől minden reggel megkapja: nem nyúlkalunk. De úgy érzi, az életét is elcserezné egy érintésre. Most is nyugtalan, küzd. Nem szabad, meg lett tanítva neki. Leül, feláll. A fehér medvére próbál gondolni, ezt tanították a tagadás mellett. Nem megy. A villamos megállóhoz közeledik, a nő, aki mellé letelepedett, indul, az ajtóhoz megy, ő követi, elfordul, és amint nyílnak az ajtók, és mihelyt a nő lába elmozdul, a magányos kinyúl, megérinti a nő könyökét, és elfordul. A nő észre sem vette. Gyönyörűség tölti el, és félelem. Nem szabad, meg volt mondva neki, és mire felnéz, már a belefáradt gondozó áll mellette, mit mondtam, szűri ki a foga között, ő pedig ismét leül, a fejét fogja, ökölbe szorított kezével a homlokát üti. Az örökkévalóság gyehennáján ég ilyenkor. A megállóban megkavarodik a villamos közönsége. Azt kívánja, bárcsak soha ne kellene leszállni, újabb nők, újabb szerelmek, újabb büntudatok. A tömzsi óvónő visszaült a helyére, a magányost figyeli, a jókedvű csak int.

6.

Egy nő ül le mellé. Nézi, elkezd olvasni. Fel-felpillant a könyvből. A magányos addig nyújtózkodik, hogy lába hozzáér a nő harisnyás lábához. A nő elhúzódik, rápillant, és rámosolyog. Majd meghasad a magányos szí-

ve, mintha a világ húzta volna el a száját. Nem szabad, mondja magában, nem szabad, elfordul, a fehér medve szétporlad a szemei előtt, nem tud mit kezdeni az égető készlettel, úgy érzi, ha nem érintheti meg a nő barna harisnyáját, abba belehalna, az öklét a fejére szorítja, visszanéz a nőre, medvét próbál odaképzeltetni, a nő olvas, de a visszafordulást észreveszi, újra rámosolyodik, ordítani tudna, ismét megállóhoz közelednek, de a nő nem mozdul, a fékezési energia áttöri az akaratát, egyik kezét elsimítja a nő térdén. Elfordul, és a fejét üti.

7.

A jókedvű lép most mellé, megfogja az ökölbe szorult kezét, elnézést kérünk, mondja nő a nőnek, semmi baj, válaszolja, a családban is van, és keserű mosolyra vált. Becsukja a könyvet, és kérdez, hogy hová mennek, honnan, a magányos pedig ül, hallgatja a nő hangját, és ezen a kellemesen meleg duruzsoláson szól majd egész nap a cukorka hozzá, valami édes ködön át. Majd még egy lassítás, és itt ők is leszállnak. A párokat összegyűjti a belefáradt, a jókedvű is elköszön a nőtől, az ajtóhoz indulnak, és eltűnnek a cukorkagyárhoz vezető rózsaszínű úton minden nap.